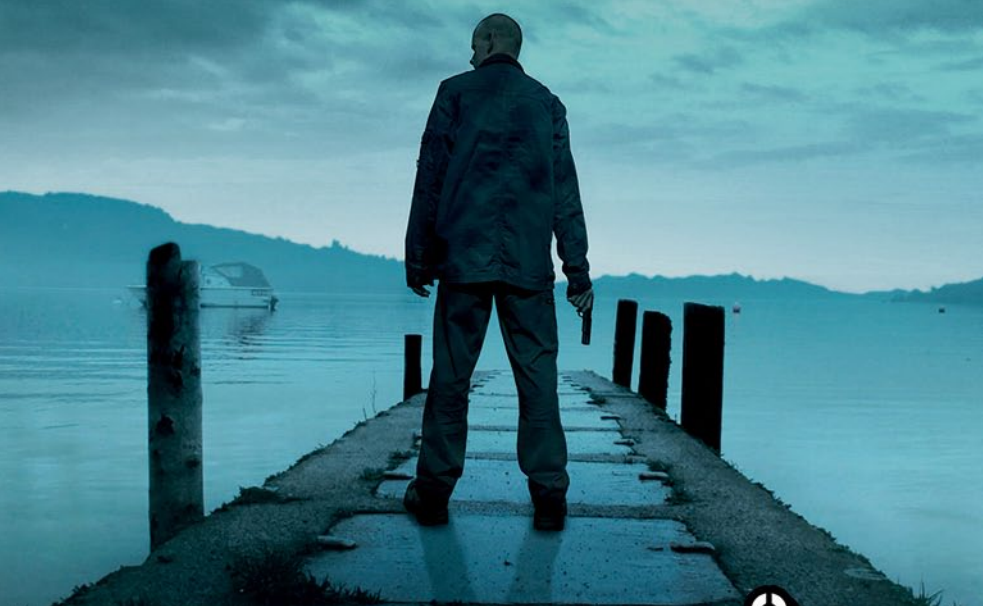

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEÛV IMPERATIV

ROBERT LUDLUM

**BOURNEÛV
IMPERATIV**

2014

Copyright © 2012 by Myn Pyn LLC
Translation © 2014 by Michael Havlen
Cover design © 1998-2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE IMPERATIVE,
vydaného nakladatelstvím Orion Books, Londýn 2012,
přeložil Michael Havlen

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pušová

Korektura: Hedvika Schiesselová

Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2014

ISBN 978-80-7303-929-5

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval svému bratranci Davidu Shifferovi za to, že mě zasvětil do nejnovějších trendů v pátrání po teroristech a obchodnících se zbraněmi či drogami. Dík patří také mému příteli Kenu Dorphovi, který přispěl svou jedinečnou znalostí Blízkého východu i zážitky z jiných končin. Mé ženě Victorii pak vděčím za pomoc s úpravami textu a korekturami.

Zvláštní zmínku zaslouží též Carlos Fuentes. Jeho skvělý román Osud a touha mi posloužil jako velká inspirace pro Bourneovu cestu do Mexika a spolu s dalšími zdroji z první ruky mi pomohl rozšířit si obzory o této části světa.

Prolog

Sadelöga, Švédsko

Vynořila se z mlžného oparu a on se dal znovu na útěk, jak to dělal už mnoho hodin a dní. Připadal si strašlivě opuštěný, cítil jen vytrvalé bušení vlastního srdce a hořkou pachutí zrady. Rozbouřená mysl znemožňovala jakýkoli odpočinek, natožpak spánek.

Neměl žádnou jistotu kromě té, že vystoupila z mlhy, i když si byl jistý, že jí konečně unikl. Tenhle pocit měl však už po třinácté či po patnácté, a vždy se ukázal jako mylný. Ona je tu zas a přichází si pro něj jako nesmiřitelný anděl smrti, který se před ničím nezastaví.

Jeho život se náramně zúžil: je tu jen on a ona. A všude kolem bílo – sníh, led a na něm roztroušené rybářské vesničky, jako by je někdo namaloval letnými tahy štětcem. Byly malé, sevřené, měly temně červené střechy, střízlivé bílé fasády a obsahovaly jen ty nejnutnější věci pro život. V duchu musel tu střídou účelnost obdivovat.

Mlha páčila jako oheň – studený oheň, jenž mu běžel po zádech a svíral jeho šíji tak silně, jak to dělávala ona. Jak dlouho to může být? Několik dní? Týden? Tehdy spolu leželi v posteli a ona byla někým úplně jiným: jeho milenkou, která rychle

nalezla ty správné strunky, při jejichž rozeznění se chvěl sladkou rozkoší.

Při úprku po velkém, zamrzlém jezeře uklouzl, pistole mu vypadla z ruky a odlétla po ledu. Chtěl se po ní vrhnout, když vtom uslyšel prasknutí větvičky, jasné a ostré jako bodnutí nože.

Pokračoval tedy bez zastávky dál směrem k lesíku plnému chvějících se borovic. Prachový sníh se mu lepil na obličej a pokrýval jeho obočí i strniště vousů, jež mu vyrašilo při dlouhém letu napříč kontinenty. Neodvažoval se ztrácet další čas a ohlédnout se přes rameno, aby zkontroloval postup své pronásledovatelky.

Šla v jeho stopách už od Libanonu. Setkal se s ní v jednom narvaném, zakouřeném baru v Dahr El Almar. S odstupem času si však musel přiznat, že si ho tam vyhlédla a každé její gesto i vyřčené slovo bylo součástí dobře promyšleného plánu. Události se vyvinuly jednoznačně: pokud jí neunikne, čeká ho smrt. Jako opravdový profesionál si s ní měl poradit, opak byl však pravdou. Jak se jí podařilo překonat jeho obranný kryt? Odpověď ovšem znal až příliš dobře: andělu zkázy se nedalo odolat.

Mezi borovicemi se zastavil a unaveně vydechoval, až mu šla pára od úst. Byl třeskatý mráz, on však pod zimní maskovací bundou doslova hořel. Přitiskl se k jednomu kmeni v labyrintu stromů, v duchu se vrátil do toho osudového hotelového pokoje, čpícího lidským potem a sexem, a vybavil si, jak ho hryzla do rtu. Když se mu její zuby zařízly do kůže, procedila mezi nimi: „Já vím, co jsi.“

Nikoli *kdo*, ale *co*.

Tak ona to tedy ví. Rozhlédl se příkrovem vzájemně propletených jehličnatých větví, pod nímž se ukrýval. To přece nemůže být pravda! Jak by to mohla vědět? A přesto...

Znovu uslyšel lupnutí větévky a trhl sebou. Pomalu se otočil a zaostřil všechny smysly ve směru zvuku. Kde ta ženská je? Smrt mohla přijít každou minutou, ale on věděl, že roz-

hodně nebude rychlá. Existovalo ještě mnoho tajemství, která se potřebovala dozvědět, jinak by ho zabila už během jedné z jejich živočišných schůzek. Při vzpomínce na ty noci se stále rozechvíval vzrušením, třebaže teď už věděl, jak blízko se během nich ocital smrti. Pohrávala si s ním – možná proto, že se jí jejich milování zalíbilo stejně jako jemu. Tiše se zasmál, až odhalil zuby, ale vyšlo z něj spíš zavrčení. Jak může být tak hloupý? Neustále si namlouvá, že mezi nimi něco bylo, i když všechno jednoznačně svědčí proti. Jakým kouzlem ho dokázala uhranout? Otrásl se odporem, přikrčil se a přitiskl záda k hrubé borové kůře. Pohroužil se do sebe.

Padla na něj únava z věčného utíkání. Zařídil si útočiště v této prokleté ledové díře, i když vůbec nevěděl, jak z té vražedné pasti ven. Za sebou slyšel vytrvalé zurčení vody. V Sadelöze má člověk vždycky blízko k fjordům Baltského moře, kde je vzduch prostoupen vůní soli, chaluh a fosforu.

Vtom koutkem oka zachytil jakousi šmouhu. Tamhle je! Viděla ho? Chtěl se pohnout, ale všechny končetiny měl náhle jako z olova. Vůbec necítil nohy. Pomalu otočil hlavou a zahlédl kousek stínu, který se vplížil do lesa.

Zastavila se, naklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se, jako by mohla slyšet jeho dech.

Bezděčně si přejel jazykem silně oteklý spodní ret a v duchu se vrátil o nějaký čas zpátky, na výstavu japonských dřevorytů. Všechny působily vznešeným a uklidňujícím dojmem, výjimku tvořil jen jeden erotický motiv. Byl tak slavný, že o něm už každý určitě někdy slyšel, i když ho třeba neměl tu čest osobně zhlédnout. Jako dnes před sebou viděl zobrazení ženy v mukách nepředstavitelné extáze, kterou jí působilo osm zručných chapadel milého v podobě chobotnice. A přesně takto uvažoval o své milence alias pronásledovatelce. V rozpáleném hotelovém pokoji v Dahr El Ahmar poznal hlubiny či spíše výšiny blaženosti, které zakoušela žena zachycená na japonském dřevorytu. V tomto ohledu ničeho nelitoval. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by mu někdo mohl dát tolik

rozkoše. Ona to však dokázala, za což jí byl zvráceně vděčný, i když to mohlo znamenat jeho smrt.

Cukl sebou. Věděl, že přichází. Sice ji neslyšel a ztratila se mu v bludišti stromů, ale cítil, že se přibližuje, jako by ji k němu přitahoval nějaký neviditelný magnet. Tak se posadil, odevzdaně čekal, až se objeví, a uvažoval, co se potom stane.

Nemusel čekat dlouho. Vteřiny však ubíhaly pomalu a odplouvaly s vodou na druhé straně borového háje kdesi za jeho zády. Slyšel, jak volá jeho jméno, tiše a něžně, jako když ještě byli milenci, zaklínění do sebe ve chvílích vrcholné extáze. Po zádech mu přeběhl mráz a usadil se mu mezi stehny, odkud nechtěl zmizet.

Pořád mu však zbývají jisté možnosti, jak z tohoto vražedného pole vyváznout živý. Snad se mu podaří využít momentu překvapení...

Sklonil hlavu a pomalu přitáhl kolena k hrudi. Muselo začít docela silně sněžit, protože příkrovem jehličí k němu přilétalo stále více vloček. Zelené stíny přecházely v uhlově šedé a halily ho do tmy. Sníh lehoučký jako třepotání andělských křídel se mu usazoval na šatech. Srdce mu silně bilo za hrudní kostí a jeho tep cítil i na straně krku.

Pořád ještě žiju, pomyslel si.

Tušil, že vklouzla mezi kmeny dvou borovic. Rozšířil chřípí jako zvíře, které zavětrí predátora. Lov byl každopádně u konce. Pocítil jistou úlevu. Už brzy to skončí.

Přiblížila se natolik, že slyšel praskat tenkou ledovou krustu pod silnými podrážkami jejích bot, které se s každým opatrným krokem bořily do sněhu. Zastavila se necelé dva metry od něho. Padl na něj stín, který ho pronásledoval už celé týdny, během nichž se ji cestou na sever marně pokoušel setřást.

Vím, co jsi, řekla mu tehdy, takže musela vědět, že jedná na vlastní pěst. Bohužel tehdy neměl komu zavolat, a právě taková situace nyní i nastala. Je odříznutý od stáda, a proto nemá absolutně žádnou naději, že by se o něm stádo dozvě-

dělo a v případě jeho zadržení a vyslýchání by zasáhlo. Ona si však zároveň uvědomovala, že v nejtemnějších zákoutích mysli ukrývá tajemství, která dostala za úkol z něj vytáhnout – tak, jako když labužník v rybí restauraci doluje libové maso z klepeta chutného humra.

Chobotnice a humr. Lepší definice jejich vztahu a postavení snad ani neexistuje.

Znovu vyslovila jeho jméno, tentokrát rozhodněji. Zvedl bradu z prsou a podíval se jí do očí. Držela v ruce pistoli EAA Witness ráže 10 milimetrů a mířila mu na pravé koleno.

„Už mi nikam neutečeš,“ řekla jednoznačně.

Zavrtěl hlavou.

Hleděla na něj se zvláštní přívětivostí. „Za ten ret se omlouvám.“

Štěkavě se zasmál. „Asi jsem potřeboval razantní budíček.“

Její oči měly barvu i tvar zralých oliv a zářily ve snědém obličejí, typickém pro lidi narozené ve Středomoří. Černé vlasy měla stažené dozadu, z kapuce jí vykukovalo jen pár pramínků. „Proč to všechno děláš?“

„A proč ty?“

Tiše se zasmála. „To je prosté.“ Měla orlí nos, jemně se rýsující lící kosti a plné rty. „Jde mi o bezpečnost naší země.“

„Na úkor všech ostatních.“

„Není to snad podstata vlastenectví?“ Zatrásla hlavou. „Ale to ty nikdy nepochopíš.“

„Závidím ti tu tvoji sebejistotu.“

Pokrčila rameny. „Taková jsem se už narodila.“

Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Rád bych věděl jednu věc. Na co jsi myslela, když jsme spolu byli v posteli?“

Její úsměv dostal poněkud jiný nádech a to byla celá odpověď.

„Dáš mi informace, které mě zajímají. Pověš mi o *Džihád bis saíf*.“

„Ani kdybys mě zabila,“ zavrtěl hlavou.

Její úsměv se znovu změnil. Připomínal ten, který si pamatoval z hotelového pokoje v Dahr El Ahmar a v němž viděl výraz jakési důvěrnosti. V podstatě se nemýlil, unikl mu jen správný kontext.

„Ty žádnou zemi, které bys oddaně sloužil, nemáš. Tvoji pánové se o to postarali.“

„Všichni máme nějaké pány, co si budeme povídat.“

Když k němu udělala krok, švihl nožem, který dosud držel u boku. Byla tak blízko, že se mu nemohla vyhnout. Pokusila se sice zareagovat, ale čepel už pronikla teplou bundou a zařízla se do svalu na pravém rameni. Otočila se o pětáctyřicet stupňů a odvrátila od něj pistoli. Když svésila paži, skočil na ni a strhl ji na záda. Plnou vahou ji zatlačil na zem, takže se zabořila do vrstvy zmrzlého sněhu, posetého jehličím.

Tvrdě ji udeřil pěstí do čelisti. Pistole ležela ve sněhu kousek opodál. Rychle se z té rány otřepala a shodila ho ze sebe. Odvalil se stranou, než však stačila cokoli udělat, uchopil rukojeť nože a zabodl jí ostří hlouběji do ramenního svalu. Zatřásla zuby, ale nevykřikla. Místo toho mu vrazila konečky prstů do prstencové chrupavky na krku. Divoce se rozkašlal a bezděčně pustil nůž. Vzala ho za rukojeť a vytáhla z rány. Nůž se leskl její tmavou krví, jež stékala po úzké čepeli.

Vrhl se po pistoli a namířil na ni, ona se však jen zasmála. Stiskl spoušť. Jednou, dvakrát. Nic. Byla prázdná. Co to má znamenat? blesklo mu hlavou, to už však vytrhla z bundy jinou zbraň: Glock 20. Hodil po ní nepoužitelnou pistolí, prudce vstal, otočil se a začal kličkovat mezi borovicemi směrem k vodě. Byla to jediná šance, jak jí snad mohl uniknout.

V běhu si rozepnul kabát a setřásl jej ze sebe, stejně by ho jen táhl ke dnu. Voda bude tak ledová, že musí během pěti či šesti minut doplavat do bezpečí, jinak mu chlad pronikne do morku kostí a ochromí ho. A od paralýzy není daleko ke smrti.

Zezadu třeskl výstřel a kulka mu prosvištěla těsně kolem pravého kolena. Zavrávorál, vrazil do stromu, ale hned se zas

vzchopil a utíkal hlouběji do lesa, blíž a blíž k vodě, jež burácela jako ryčná, vítězná armáda. Supěl námahou, ale rval se kupředu.

Když spatřil první záblesk hladiny, srdce mu poskočilo a najednou se mu lépe dýchalo. Vyběhl z lesa a hnal se kolem trsů trávy rostoucí mezi holými skalisky, jež se příkrě svažovaly k moři.

Když už byl téměř u cíle, smekl se po čemsi kluzkém a druhý výstřel, mířený na rameno, ho škrábl na spánku. Rozhodil ruce, zatočil se a pak horečně pokračoval v běhu, až dorazil na samotný břeh a oslepen vlastní krví se ponořil do ledových hlubin.

Jason Bourne seděl uprostřed malého člunu s pohledem upřeným na okolní ostrůvky pokryté ledem. V ruce svíral rybářský prut, jímž otáčel z jedné strany na druhou ve snaze ulovit mořského pstruha, štika či okouna.

„Vás rybaření moc nebaví, vidíte?“ nadhodil Christien Norén.

Bourne zavrčel a oprášil se. Sněhová přeháňka byla sice silná, ale ustala stejně rychle, jak přišla. Nebe mělo depresivně šedou barvu.

„Nešijte sebou pořád,“ pokáral ho Christien, jenž byl také vybaven rybářským prutem. „Vyplašíte ryby.“

„Já ne.“ Bourne se zamračil a zadíval se do vody, žíhané hnědými a zelenými odstíny. Stíny se pohupovaly v rytmu jakési neslyšné melodie. „Plaší je něco úplně jiného.“

Christien se zasmál. „Že by nějaké podmořské spiknutí?“

Bourne vzlhl. „Proč jste mě sem vzal? Ani vy mi nepřipadáte jako fanoušek rybaření.“

Christien ho nějakou dobu upřeně pozoroval. Nakonec sdělil: „Když už je řeč o spiknutích, ta se lépe sprádají ve volném prostoru, kde nejsou stěny.“

„Někde na odlehlém místě. Proto tenhle výlet mimo Stockholm.“

Christien přikývl. „Až na to, že ani Sadelöga není dostatečně odlehlá.“

„Ale člun na širém moři konečně splňuje vaše požadavky.“

„Přesně tak.“

„Čekám od vás hodně dobré vysvětlení, co máte s Donem Fernandem za lubem. Protože to, co jsem se ve Washingtonu dozvěděl od Petera Markse...“

„Moc dobré nebude,“ dokončil Christien. „Vlastně bude zatraceně špatné. Což je důvod...“

Bourne proťal vzduch volnou rukou a dal tím Christienovi znamení, aby zmlkl. Pak ukázal na vodní vír, který rozčeřil hladinu nedaleko od nich. Vzápětí se z vody začalo vynořovat něco velkého, ryba to však nebyla.

„Panebože,“ vyjekl Christien.

Bourne pustil prut, předklonil se a zachytil lidské tělo.

Knihá první

1

„Fámy, drby, náznaky, domněnky.“ Prezident Spojených států amerických od sebe prudce odstrčil denní informační přehled ve žlutých deskách, které na druhé straně stolu zachytil Christopher Hendricks.

„Nezlobte se, pane prezidente, ale já bych řekl, že jde trochu o víc,“ zaprotestoval ministr obrany.

Prezident upřel jasný, nesmlouvavý pohled na svého nejvěrnějšího spojence. „Myslíte, že je to pravda, Chriši?“

„Ano, pane.“

Prezident ukázal na spis. „Jestli jsem se během své dlouhé a bohaté politické kariéry něco naučil, tak to, že pravda bez faktů je nebezpečnější než lež.“

Hendricks zabubnoval prsty na desky. „Proč?“ otázal se bez jakékoli ironie. Upřímně ho to zajímalo.

Prezident ztěžka vzdychl. „Protože bez faktů mohou z fám, drbů, náznaků a domněnek vznikat mýty, které se vplíží do duší lidí a začnou si žít vlastním životem bez ohledu na skutečnost. Tak nějak se zrodil Nietzscheův pojem nadčlověka.“

„A vy myslíte, že tohle je ten případ.“

„Ano.“

„Že ten člověk neexistuje.“

„To jsem neřekl.“ Prezident se otočil s křeslem dokola, položil obě předloktí na nablýskaný pracovní stůl a zamyšleně

sepal ruce. „Nevěřím ale řecem o tom, co udělal – čeho všeho je schopen. Ne, já to zkrátka pokládám za vyloučené.“

V Oválné pracovně se rozhostilo ticho. Zvenčí k nim dolehl zvuk vysavače pohlcujícího listí před stěnou železobetonových zátarasů, ohraničujících posvátnou půdu Bílého domu. Hendricks se podíval ven, ale žádné listí neviděl. Nebylo však divu: veškerá činnost uvnitř i kolem sídla americké hlavy státu měla ze své podstaty tajný charakter.

Hendricks si odkašlal. „Já jsem přesto neochvějně přesvědčen, že ten člověk představuje významnou hrozbu pro naši zemi.“

Vpravo od okna stála schlíplá americká vlajka se zvlněnými hvězdami. Prezident přimhouřil oči a přitom zhluboka a pravidelně oddechoval. Kdyby ho Hendricks tak dobře neznal, mýsl by si, že snad usnul.

Šéf Bílého domu pokynul ke spisu a Hendricks mu jej přisunul zpátky. Prezident otevřel desky a prolistoval hustě popsané stránky. „Povězte mi, jak to jde u vás.“

„Organizace Treadstone šlape celkem dobře.“

„Oba ředitelé jsou už v akci?“

„Ano.“

„Řekl jste to až moc rychle, Chriši. Peter Marks před měsícem jen o vlasek unikl smrti při výbuchu bomby v autě. Téměř ve stejnou dobu Soraya Mooreová utrpěla vážné zranění při vyšetřování tragických událostí v Paříži.“

„Svůj úkol splnila.“

„Nemusíte se hned ježit,“ řekl prezident. „Jen vyjadřuji své obavy.“

„Oba prošli důkladným lékařským i psychologickým vyšetřením.“

„To velice rád slyším. Ale to jsou výjimečné figury, Chriši.“

„Jak to myslíte?“

„Ale no tak. Neznám žádné jiné ředitele zpravodajských služeb, kteří by se sami zapojovali do akcí v terénu.“

„Takhle to u nás v Treadstonu chodí. Je to velice malá skupina.“

„Záměrně, já vím.“ Prezident se odmlčel. „A jak si vede Dick Richards?“

„Začleňuje se do týmu.“

Prezident pokýval hlavou a zadumaně si poklepal ukazovákem na dolní ret. „Dobře,“ pravil nakonec. „Když tedy myslíte, nasadíte na tu věc Treadstone – Markse, Mooreovou, Richardse nebo někoho jiného. Ale...“ varovně zvedl prst, „...budete mi denně podávat zprávy o jejich postupu. A především, Chrisi, chci fakta. Přineste mi důkaz, že ten obchodník...“

„Jeden z velkých nepřátel naší země.“

„Ať je to kdokoli, předložte mi jasný důkaz, že si zaslouží naši pozornost, nebo své odborníky nasadíte na jiné naléhavé záležitosti. Rozumíme si?“

„Ano, pane prezidente.“ Hendricks vstal a vyšel z Oválné pracovny ještě víc znepokojený než při vstupu.

Když se Soraya Mooreová před třemi měsíci vrátila z Paříže, nenašla v Treadstonu kámen na kameni. Jelikož exploze auta v podzemní garáži starého sídla, při které byl zraněn Peter, narušila bezpečnostní opatření, Treadstone se přestěhoval z Washingtonu do Langley ve Virginii. To byla první velká změna. Tu druhou představoval vysoký hubený muž s řídroucími vlasy a podmanivým úsměvem.

„Kdo seděl na mojí židlička a jedl z mého talířku?“ zeptala se kolegy a dobrého přítele, Petera Markse, hlasitým šepotem divadelní herečky.

Peter vyprskl smíchy a objal ji. Vycítila, že se jí chce zeptat na Amúna Chaltúma, šéfa egyptské tajné služby, zabitého během její mise v Paříži. Vrhla na něj varovný pohled, a tak se raději kousl do jazyka.

Vysoký hubený muž vstal od stolu a zamířil k nim. Podal jí ruku a představil se jako Dick Richards. Směšné jméno, pomyslela si Soraya.

„Jsem rád, že vás tu zase máme,“ prohodil přátelsky.

Šlehla po něm tázavým pohledem. „Proč to říkáte?“

„Od prvního dne, co jsem tady, na vás slyším samou chválu, většinou od pana ředitele Markse.“ Usmál se. „Pokud si budete přát, rád vám podám informace o zpravodajských záležitostech, na kterých zrovna dělám.“

Strojeně se usmála a počkala, až odejde. Když se tak stalo, obrátila se k Peterovi. „Dick Richards? Vážně?“

„Ano, Richard Richards. Jméno jako vystřižené z Hlavy 22.“

„Co to Hendrickse kouslo?“

„Richards nebyl nápad našeho šéfa. Je to prezidentův člověk.“

Soraya se podívala na Richardse, jenž seděl opět u stolu a pracoval na počítači. „Takže tu máme špiona?“

„Možná,“ odvětil Peter. „Pozitivní je, že Richards se skvěle vyzná v odhalování a likvidaci špionážních počítačových programů.“

Soraye to znělo jako dobrý vtip, Peter však mluvil zcela vážně. „Že by prezident najednou Hendricksovi nevěřil?“ otázala se.

„Myslím, že po tom, co se nám dvěma stalo, o nás prezident začíná pochybovat,“ hlesl jí Peter do ucha.

Soraya a Peter se konečně vypořádali s traumaty, která utrpěli před čtyřmi měsíci. Nějakou dobu jí trvalo, než dokázala říct jediné slovo o Amúnovi. Jak se dalo čekat, Peter s ní měl nekonečnou trpělivost. Pevně věřil, že až bude připravena, svěří se mu sama.

Právě dostali pokyn od Hendrickse, že se mají zhruba za hodinu dostavit na naléhavou operativní schůzku, a tak bez jediného slova, jako na povel, oba současně popadli kabáty.

„Za čtyřicet minut máte hodnotící poradou,“ oznámila Peterovi baculatá blondýna jménem Tricia, když vykročili ze dveří. Peter jen zavrčel, v myšlenkách byl úplně jinde.

Opustili kancelář i budovu a přešli ulici, kde si na kraji parku u oblíbeného stánku koupili kávu se skořicovými koláčky, a se shrbenými rameny vykročili pod dřavý přístřešek tvořený holými větvemi stromů. Budovu Treadstonu měli za zády.

„Nejhorší na tom je, že Richards není žádné béčko,“ prohodila Soraya. „Jeho odborné schopnosti by se nám mohly hodit.“

„Škoda jen, že mu nemůžeme věřit.“

Soraya si usrkla kávy a ta ji vnitřně zahřála. „Můžeme ho zkusit přetáhnout na naši stranu.“

„To by ale znamenalo jít proti prezidentovi.“

Pokrčila rameny. „Tak co je tady ještě nového?“

Zasmál se a objal ji. „Chyběla jsi mi.“

Zamračila se, ulomila si kousek skořicového koláčku a zamyšleně se do něj zakousla. „Zůstala jsem v Paříži pěkně dlouho.“

„To mě ani nepřekvapuje. Je to město, které se člověku zadře pod kůži.“

„Amúnova smrt pro mě byla šokem.“

Peter měl tolik ohleduplnosti, že to nekomentoval. Chvilí kráčeli mlčky. Malý kluk a jeho tatínek popouštěli šňůru drakovi ve tvaru Batmana. Zasmáli se. Otec vzal synka kolem ramen. Drak stoupal k nebi.

Soraya se na ně dívala a pak zvedla oči k letícímu drakovi. Nakonec pronesla: „Během léčení mě nejednou napadlo: *Co to dělám? Chci snad po zbytek života přicházet o přátele a...?*“ Zlomil se jí hlas a nedokázala pokračovat. K Amúnovi chovala silné, i když protichůdné city. Nějakou dobu si dokonce myslela, že ho miluje, byl to však omyl. To zjištění v ní jen zvýšilo pocity viny. Kdyby ho o to nepožádala a kdyby ji nemiloval, nepříjel by do Paříže, a tak by stále žil.

Ztratila chuť k jídlu. Podala kávu se zbytkem koláče bezdomovci sedícímu na lavičce. Překvapeně zvedl zrak a kývnutím jí poděkoval. Když se vzdálili mimo jeho doslech, Soraya hlesla: „Petere, já se úplně nesnáším.“

„Jsi jen člověk.“

„Ale prosím tě.“

„Ty jsi snad nikdy v životě neudělala žádnou chybu?“

„Ale jo, jsem přece jen člověk,“ zopakovala po něm se sklopenou hlavou. „Ale tohle byla tragická mýlka, které se už nikdy nechci dopustit.“

Odmlčela se na tak dlouho, až to Petera znepokojilo. „Neuvažuješ o odchodu, že ne?“

„Uvažuju, že se vrátím do Paříže.“

„Vážně?“

Přikývla.

Peter náhle změnil výraz. „Někoho jsi tam potkala?“

„Možná.“

„Jen mi prosím tě neříkej, že je to Francouz.“

Mlčky zírala na draka, jenž stoupal výš a výš.

Zasmál se. „Tak si jeď,“ řekl. A pak: „Nejezdí. Prosím.“

„Nejde jen o to,“ pokračovala. „V Paříži jsem si uvědomila, že žít se dá i jinak, než se držet stínů jako pavouk sítě.“

Peter zavrtěl hlavou. „Kdybych tak věděl, co...“

Najednou se jí podlomila noha. Zavravorala, a kdyby ji Peter duchapřítomně nezachytil, určitě by upadla. Přitom musel pustit jídlo i kávu, která se jim vzápětí rozprskla pod nohama. Starostlivě Sorayu odvedl k lavičce, kde se posadila a složila hlavu do dlaní.

„Dýchej,“ nakázal jí a položil jí ruku na záda. „Hezky zhluboka.“

Přikývla a poslechla ho.

„Sorayo, co je s tebou?“

„Nic.“

„Na to ti neskočím.“

Zhluboka se nadechla a pak pomalu vypustila vzduch z plic. „Já nevím. Od té chvíle, co jsem vyšla z nemocnice, se mi občas zamotá hlava.“

„Byla jsi s tím u doktora?“

„Není potřeba. Ty závratě jsou čím dál řidší. Už přes dva týdny jsem žádnou neměla.“

„Až teď.“ Krouživým pohybem ji pohladil po zádech ve snaze trochu ji uklidnit. „Musíš zajít k...“

„Přestaň se mnou mluvit jako s děckem.“

„Tak se tak přestaň chovat.“ A už mírnějším tónem dodal: „Dělám si o tebe starosti a nevím, proč si je neděláš taky.“

„No dobře,“ hlesla. „Dobře.“

„Teď stejně nemůžeš nikam jít,“ prohodil jen napůl žertem. „Nejdřív...“

Zasmála se a konečně zvedla hlavu. V koutcích očí se jí leskly slzy. „To je přesně můj problém.“ Zavrtěla hlavou. „Nikdy nenajdu klid, Petere.“

„Chceš říct, že si ho nezasloužíš najít.“

Podívala se na něj. Pokrčil rameny a mdle se pousmál. „Možná bychom měli jeden druhého přesvědčit, že si taky zasloužíme kousek štěstí.“

Vstala, setřásla jeho ruku a společně se otočili. Bezdomovec na lavičce dojedl snídani, kterou mu Soraya věnovala, schoulil se na bok a přikryl se listy *Washington Post*.

Když ho mījeli, slyšeli, že spokojeně chrápe, jako by mu celý svět mohl být ukradený. A možná opravdu je, pomyslela si Soraya.

Úkosem pohlédla na Petera. „Co bych si bez tebe počala?“

Roztáhl ústa do širokého úsměvu a odpověděl: „Víš, že si celou dobu kladu stejnou otázku?“

„Že zmizela?“ podivil se ředitel. „Jak to myslíš?“

Nad jeho hlavou bylo vyryté současné motto Mosadu, vybrané z biblických Přísluví 11:14: *Kde schází jasný směr, lid upadá, ve množství rádců je však záchrana.*

„Ztratili jsme její stopu,“ odpověděl Dani Amit, šéf oddělení sběru informací. „Přes maximální úsilí ji nemůžeme najít.“

„Ale my ji musíme najít.“ Ředitel zavrtěl rozcuchanou hlavou a našpulil rty, což byla jasná známka rozrušení. „Rebeka je klíčem k celé akci. Bez ní jsme namydlení.“

„To je nám všem jasné, řediteli.“

„Tak...“

V bleděmodrých očích Daniho Amita se zračilo bezbřehé zoufalství. „Bohužel si nevíme rady.“

„Jak to? Ona je přece jednou z nás.“

„To je právě ten problém. Poskytli jsme jí příliš kvalitní výcvik.“

„Pokud by to byla pravda, naši lidé se stejně dobrým výcvikem by ji našli. Skutečnost, že se jim to dosud nepodařilo, svědčí spíš o tom, že Rebeka je lepší než oni.“ Výčitka byla celkem zřejmá a jasná.

„Obávám se...“

„Tuhle frázi přímo nesnáším,“ zavrčel ředitel příkře. „Co její práce u aerolinek?“

„To je bohužel slepá ulička. Její vedoucí o ní neslyšel od té události v Damašku před šesti týdny. Věřím mu, že neví, kde je.“

„A co telefon?“

„Buď ho vyhodila, nebo vyřadila z provozu jeho GPS.“

„Přátelé, příbuzní.“

„Podrobili jsme je výslechu. Jednu věc vím jistě: Rebeka o nás nikomu neřekla.“

„Takové porušení předpisů...“

Nemusel tu větu dokončovat. Stanovy Mosadu hovořily jasnou řečí a Rebeka porušila pravidlo číslo jedna.

Ředitel se otočil a zachmuřeně se zadíval z okna své detašované kanceláře v nejvyšším patře budovy s oblým proskleným průčelím v Herzliji. Na druhé straně města se nacházelo výcvikové středisko Mosadu a letní sídlo izraelského premiéra. Ředitel se sem často uchyloval, když se ho zmocnila melancholie a hlavní stan Mosadu v centru Tel Avivu mu připomínal tísnivé a unavující mraveniště. Zde se uprostřed kruhové příjezdové cesty tyčila fontána obklopená voňavými květinovými záhony a v nedalekém přístavu se pohupovaly krásné plachetnice. Les stěžňů působil dokonce i na Amita uklidňujícím

dojmem, jako by jejich přítomnost zosobňovala cosi trvalého v jeho světě, kde se během jediné chvíle může všechno radikálně změnit.

Ředitel miloval plavby na jachtě. Kdykoli některý z jeho mužů přišel o život, což se naštěstí nestávalo tak často, vyřázel se svou lodí na moře, kde byl sám jen s větrem a plačtivým křikem racků. Aniž by se otočil, pronesl panovačným tónem: „Najděte ji, Dani. Zjistěte, proč neposlechla rozkaz a co všechno ví.“

„Ale já...“

„Zradila nás.“ Ředitel se prudce obrátil, až křeslo pod jeho mohutnou postavou na protest zaskřípělo, a předklonil se. Z každého jeho slova číselá nesmlouvavá autorita. „Je to zrádkyně. A jako s takovou s ní naložíme.“

„*Memune*, já myslím, že bychom se neměli unáhlovat.“ Amid použil ředitelův titul, v překladu *první mezi rovnými*.

Neprůstřelná okna pokrýval speciální film, jenž odrážel světlo a znemožňoval pozorování na dálku, což propůjčovalo místnosti takřka přízračný nádech. Ředitelovy oči se leskly ve slabém osvětlení kanceláře jako oči hlubokomořské ryby zachycené v kuželu čelové lampy potápěče. „Je mi známo, že Rebeka je tvojí oblíbenkyní, ale je čas přiznat si chybu. I kdybych snad chtěl o její vině pochybovat, stejně by na to nebyl čas. Hrozí nám, že se dostaneme do vleku událostí. Jsme staří přátelé a spolubojovníci. Nenuť mě povolat Duvdevan.“

Při vyslovení názvu elitní zásahové jednotky izraelské armády ucítil Amit bodnutí úzkosti. Rebeka byla tak důležitá pro bezpečnost státu Izrael, že ředitel neváhal pohrozit Amitovi Duvdevanem, aby ho přiměl udělat to, do čeho se mu vůbec nechtělo.

„Koho na to nasadíš?“ Ředitel tu otázku prohodil konverzačním tónem, jako by se ptal na zdraví Amitovy ženy a dětí.

„A co její skvělé schopnosti a služby...?“

„Její zrada všechno přebila, Amite, včetně mimořádných výsledků. Musíme vycházet z předpokladu, že něco odhalila,

a proto se skrývá. Co když má v úmyslu prodat informace tomu, kdo nabídne nejvíc?”

„Vyloučeno,” vzplanul Amit.

Ředitel ho chvíli zamyšleně sledoval přimhouřenýma očima. „Troufám si tvrdit, že ještě včera bys řekl totéž o jejím možném zmizení.” Chvíli počkal. „Nebo se pletu?”

Amit svěsil hlavu. „Ne.”

„Takže.” Ředitel propletl prsty. „Kdo to bude?”

„Ilan Halevy,” řekl Amit s těžkým srdcem.

„Babyloňan.” Ředitel pokýval hlavou, odpověď ho podle všeho uspokojila. Ilan získal svou přezdívku díky tomu, že téměř bez cizí pomoci zastavil irácký projekt vývoje pokročilých zbraní pod názvem Babylon. Při akci tehdy zabil více než deset nepřátelských agentů. „Konečně se dostáváme k jádru věci.”

Ředitel měl rád jasnou řeč, byla to jedna z jeho mnoha obdivuhodných vlastností. Zatvrzelost patřila k těm horším, ale právě jeho železná ruka na kormidle během posledních pěti let úspěšně manévrovala s lodí Mosadu rozbouřenými vodami zahraniční špionáže, utajených akcí na nepřátelském území i státem posvěcených poprav, a to při minimálních vlastních obětech. Úmrtí svých podržiených nesl jako těžké rány, a proto v takových případech potřeboval vyplout na moře, kde mohl pohřbít svůj žal a vyčistit si hlavu.

„Povoláš ho...”

„Neprodleně,” dořekl Amit. „Rebeku zná líp než kdo jiný.”

„Až na tebe.”

Amit věděl, nač ředitel naráží, ale neměl sílu na to nějak reagovat. „Dám Babyloňanovi instrukce osobně. Řeknu mu všechno, co vím.”

Byla to lež a Amit měl podezření, že to jeho starý přítel ví, ředitel se však zachoval milosrdně a nijak to nekomentoval. Jak by mohl Babyloňanovi prozradit všechno, co o Rebece ví? Takovou zradu rozhodně spáchat nehodlal, ani proto, aby se zavděčil řediteli. Zalhal, jelikož chtěl předejít možnosti, že by

mu šéf dal přímý rozkaz poskytnout Babyloňanovi veškeré informace. Takové morální dilema by mohlo znamenat jeho konec u Mosadu či přinejmenším ztrátu postavení v organizaci.

Křeslo znovu vyjeklo – ředitel se otočil a zadíval se na přístavní město. Kdo ví, nač myslel? „Takže je to vyřízené.“ Protnul to tak, jako by trpěl samomluvou. „Hotovo.“

Amit vstal a tiše odešel. Nebylo třeba pokračovat v rozhovoru. Co si chtěli říct, to si řekli.

Venku na chodbě jela klimatizace naplno. Amit se na okamžik zastavil, jako by nevěděl, kudy kam. Ředitel ho občas zval na svou loď, aby společně vzdali hold spolupracovníkovi, který právě obětoval život na oltář bezpečnosti Izraele. Amit si uměl představit, že tento nezbytný rituál přijde znovu. Po Rebečině smrti.

2

Když se probudil, stále plaval v ledové vodě, černé jako noc. Už ho páčila v nosních dírkách a hrozilo, že mu zateče i do krku a zaplaví plíce. Měl pocit, že se topí. Skopl boty, zašátral v kapsách a zbavil se klíčů, peněženky i tlusté roličky švédských korun, zkrátka všeho, co by ho mohlo stahovat dolů. Stále však spirálovitě klesal ke dnu.

Křičel by, ale měl hrůzu, že když otevře ústa, voda ho úplně pohltí. Místo toho tedy sebral všechny síly a roztřesenými, křečovitými pohyby se zoufale snažil vystoupat ledovou vodou nad hladinu.

Něco ho chytilo za ruce a snažilo se ho zadržet. Otevřel oči a zahleděl se do rozmazaného pološera. Zmocnila se ho hrůza. Byl na dně moře a měl strašný strach, že se utopí.

„Klid,“ konejšil ho kdosi. „Jste v bezpečí. Všechno je v pořádku. Už se vám nemůže nic stát.“

Trvalo to jen chvíli, ale jemu ta chvíle připadala jako celá věčnost. Zmocnil se ho nepopsatelný děs. Znovu uslyšel ta slova, stále mu však nedávala žádný smysl: světlo, skutečnost, že se může nadechnout, pohled na dva lidi, kteří dýchali celkem normálně, což byla záhada, jelikož se všichni nacházeli pod vodou.

„Světlo,“ ozval se druhý hlas. „On si myslí... Rozsvíťte!“

Náhly jas ho přiměl zamžourat. Kde se na mořském dně vzala taková záře? Když ta slova uslyšel potřetí, konečně k němu pronikla prasklinami v krunýři strachu a on si uvědomil, že dýchá stejně normálně jako oni, což znamená, že už mu utonutí nehrozí.

Při této myšlence si uvědomil, že ho bolí hlava, a při dalším srdečním tepu sebou škulbl. Alespoň se však zbavil napětí. Přestál bojovat s rukama, jež ho držely. Dovolil jim, aby ho znovu položily. Ucítil pod sebou cosi měkkého, suchého a pevného – matraci – a věděl, že neleží na mořském dně a nehledí bezmocně do černé nicoty, která ho každou chvíli pohřbí.

Zhluboka vydechl, uvolnil nohy, spustil ruce k bokům a nechal je klidně ležet. Vzhlédl k tváři, jež nad ním plula, a mírně se zachvěl při představě, že se nad ním znovu zavírá voda. Nikdy v životě už si nevyjede na lodi, ani se nevrhne do příbojových vln jako v dětských letech. Zamračil se. Opravdu to tenkrát dělával? Ať se snažil sebevíc, nemohl si na dětství vůbec vzpomenout. Zachmuřil se ještě víc. Jak je to možné?

Z úvah ho však vytrhla tvář nad ním, která promluvila. „Já jsem Christien. A kdo jste vy?“ Christien zopakoval otázku v řadě jazyků. On všem rozuměl, i když neměl ponětí, jak je to možné. Vůbec si nepamatoval, že by se nějakou cizí řeč učil.

Když Christien skončil, ležící muž automaticky řekl: „Jmenuji se...“ Vtom se však zarazil.

„Co je?“ otázal se Christien. „Co se stalo?“

„Já nevím.“ Rozhlédl se po místnosti, jako by propadal panice. „Nemůžu si vzpomenout.“

Christien se narovnal z předklonu, otočil se a řekl něco, čemu nebylo pořádně rozumět, člověku stojícímu vpravo kousek za ním. Muž se snažil rozpoznat tvář neznámého stojícího v přítmí, ten však vzápětí vstoupil do světla.

„Tak vy si nemůžete vzpomenout, jak se jmenujete?“ zopakoval druhý muž.

Zavrtěl hlavou, v níž mu opět zatepala prudká bolest.

„Co si pamatujete?“

Na chvíli se zamyslel a přitom ho polil studený pot. Usilovně vraštil obočí ve snaze vybavit si cokoli – alespoň jednu vzpomínku.

„Uklidněte se,“ vyzval ho ten druhý. Zdálo se, že převzal aktivitu od Christiena.

„Kdo jste?“ zeptal se ho.

„Jmenuji se Jason. Jste na soukromé klinice ve Stockholmu. S Christienem jsme na jezeře chytali ryby a vtom jste se vynořil z vody vy. Vytáhli jsme vás do člunu a dopravili vás sem. Trpěl jste hypoxií a hypotermií.“

Pomyslel si: *Měl bych se Jasona zeptat, co ta slova znamenají,* ke svému překvapení to však věděl. Olízl si rozpraskané rty. Christien se naklonil, nalil vodu ze džbánu do plastového pohárku a strčil do něj ohebné brčko. Pak šlápl na pedál, čímž mu zvedl hlavu a trup do polosedu. Vděčně si vzal od Christiena pohárek a srkal vodu. Cítil se vyprahlý, jako by jeho žízeň neměla nikdy být uhašena.

„Co... co se mi stalo?“

„Někdo vás postřelil,“ sdělil mu Jason. „Kulka vás škrábala na levé straně hlavy.“

Pacient bezděčně zvedl levou ruku k hlavě a nahmatal tlustou vrstvu obvazů. Tak proto ta úporná bolest!

„Víte, kdo vám to udělal? A proč po vás střílel?“

„Ne,“ odvětil. Vypil vodu z pohárku a zvedl jej, že chce ještě.

Zatímco mu Christien doléval, Jason pokračoval ve výslechu: „Víte, *kde* se vám to stalo? Kde jste skočil do vody?“

Při zmínce o skoku do vody se zraněný zachvěl. „Ne.“

Christien mu podal kelímek. „V Sadelöze.“

„Vzpomínáte si na to místo?“ zeptal se Jason. „Říká vám ten název něco?“

„Vůbec nic.“ Znovu se chystal zatřást hlavou, ale včas se zarazil. „Omlouvám se, ale já si vážně nic nepamatuju.“

Zdálo se, že to Jasona zaujalo. „Vůbec nic?“

Přestal srkat vodu. „Nevzpomínám si, kde jsem se narodil, kdo jsou moji rodiče, kdo jsem ani co jsem dělal v – jak jste to říkal?“

„V Sadelöze,“ pomohl mu Christien.

„Třeba jsem tam byl na rybách,“ řekl s nadějí v hlase. „Jako vy.“

„Při rybaření se obvykle nestřílí a tam ryby stejně moc neberou,“ nesouhlasil Jason. „Ne, vy jste byl v Sadelöze z úplně jiného důvodu.“

„Kdybych tak věděl z jakého,“ pravil upřímně.

„Je tady ještě jedna věc,“ pokračoval Jason. „Neměl jste u sebe žádné osobní věci – peněženku, pas, klíče, peníze.“

Na chvíli se zamyslel. „Všechno jsem odhodil spolu s botami, abych se odlehčil. Zoufale jsem se chtěl dostat zpátky na hladinu. Ty věci teď budou na mořském dně.“

„Vzpomínáte si, že jste se jich zbavil?“ zajímal se Jason.

„Já... Ano, vzpomínám.“

„Říkal jste přece, že si nic nepamatujete.“

„Tohle si pamatuju. Nic jiného.“ Podíval se na Jasona. „Nevzpomínám si, jak jste mě vytáhli z vody, ani cestu sem. V hlavě mi zůstaly jen ty první chvíle paniky, když jsem se ponořil do vody. Pak už nic.“

Jason se pohroužil do vlastních myšlenek. „Až se zotavíte, možná by bylo dobré vás odvézt zpátky do Sadelögy.“

„Souhlasil byste s tím?“ zeptal se Christien.

Chvilí o tom uvažoval. Myšlenka na návrat do míst, kde se vrhl do moře, ho děsila. Na druhou stranu však cítil nesmírnou, zoufalou touhu zjistit, kdo je.

„Kdy vyrazíme?“ zněla jeho odpověď.

„Co si o tom myslíte?“

Bourne se podíval na Christiena. Nacházeli se ve společenské místnosti v přízemí soukromé kliniky patřící Christienově společnosti. Venku na Staligatanu panoval čilý dopravní ruch, silná okna kliniky však dokonale tlumila veškerý zvuk. Mraky

se sbíraly na nebi jako šiky vojáků připravených k útoku. Znovu to vypadalo na sních. Seděli na nízkém moderním nábytku švédské výroby, stylovém a současně praktickém. Pohovka, jež tvořila ústřední bod jedné z několika zasedacích částí, měla odolný potah v příjemně tlumených tónech.

„Připomíná mi to vlastní zkušenost,“ odvětil Bourne.

Christien přikývl. „Napadlo mě totéž, i když tenhle člověk trpí takřka stoprocentní ztrátou paměti.“

„Pokud nám říká pravdu.“

„Jasone, on evidentně prožil velké utrpení. Máme nějaký důvod o něm pochybovat?“

„A co ta kulka, která mu škrábala hlavu?“ reagoval Bourne.

„Není to žádný turista. Navíc – jak jste řekl – evidentně rozuměl všem pěti jazykům, jimiž jste na něj mluvil.“

„No tak je lingvista. Co je na tom?“

„To já jsem taky.“

„Dokonce profesor komparativní lingvistiky.“

„Bejvávalo.“

„I on jím může být.“

„Tak co dělá tady se střelným zraněním na spánku?“

„Dobrá otázka.“

„Chci zjistit, jestli není z oboru.“

Christien se na něj skepticky podíval. „Jen proto, že ovládá jazyky?“

Bourne pokynul rukou. „Podívejte, jestli není špion, nemusíme se ničím vzrušovat. Ale vzhledem k tomu, co jste mi říkal...“

Christien rozpráhl paže. „Dobře, co navrhuje?“

„Než ho odvezeme zpátky do Sadelögy, máme trochu času.“

„Co na tom záleží? V současném stavu z něj stejně nic nedostaneme.“

„Já bych to tak černě neviděl. Můžeme ho podrobit řadě testů.“

Christien zavrtěl hlavou. „Jakých?“

Bourne se předklonil a poposedl si na okraj pohovky. „Zjistil jste, že ten muž mluví přinejmenším pěti jazyky, i když o tom sám nevěděl. Pojďme zjistit, co dalšího ještě umí a neví to.“

Soraya a Peter odešli z porady s ministrem obrany Hendricksem se smíšenými pocity.

„Ten takzvaný Nicodemo mi nápadně připomíná ducha,“ pronesla Soraya. „A já se za duchy honím nerada.“

„Hendricks je z nějakého důvodu posedlý touhou Nicodema najít a zlikvidovat,“ řekl Peter. „Udělal z toho svoji prioritu. Přitom nemá žádné konkrétní informace, které by osvětlily Nicodemův údajně plánovaný útok proti americkým občanům doma nebo v zahraničí. Připadá mi to jako pořádně horký politický brambor.“

„Vidíš, to mě nenapadlo.“

Peter se zasmál. „Protože jsi pořád jednou nohou v Paříži.“

Obrátila se k němu čelem. „Vážně si to myslíš?“

Pokrčil rameny. „A ty se mi divíš?“

Až na šumění ventilačního systému vysoko ve stěnách panovalo na chodbě úplné ticho. Vtom Soraya na druhém konci zahlédla jakéhosi člověka. Kráčel směrem k nim a nápadně připomínal Dicka Richardse. Soraya v duchu zaúpěla: Ten chlap je jako pijavice!

Pohodila hlavou k Richardsovi. „Pokud si nebudeme navzájem věřit, jsme v prdeli.“

„Líp bych to neřekl.“

„Pokud jde o tvůj odjezd...“

„Nechme to teď být, Petere.“ Vzdychla. Skutečně se k nim blížil Richards. „Jak důležité je pro nás najít Nicodema?“

„Jestli jde opravdu o politickou záležitost, tak moc ne. Nevzal jsem tuhle práci, abych za Hendrickse tahal horké kaštanů z ohně.“

„Vím přesně, co našemu panu Špionovi řekneme.“

Když v půli chodby narazili na Richardse, Soraya se mile usmála.

Richards podal Peterovi jakýsi spis. „Mám tady nějaké informace a myslel jsem, že je budete chtít vidět osobně,“ řekl úslužně.

„Díky.“ Peter otevřel desky a bez valného zájmu přelétl stránky pohledem.

Soraya Richardsovi podala mlhavou zprávu o Nicodemovi, kterou dostali na poradě od Hendrickse.

„Byli bychom rádi, kdybyste toho člověka pořádně proklepl,“ oznámila mu. „Podívejte se, jestli se o něm dá něco kloudného zjistit a zda by mohl znamenat nebezpečí pro americké zájmy v zahraničí.“

Richards přikývl. Peter zvedl oči a zpražil Sorayu pohledem, na který mu ona odpověděla tím nejsladším úsměvem.

„Potřebujeme, abyste nechal všeho, na čem aktuálně pracujete, a soustředil se na tuhle věc tak dlouho, dokud nebudete mít odpověď. Pokud budete potřebovat jakoukoli pomoc, obraťte se na Tricii.“ Soraya ukázala přibližně směrem, kde kyprá blondýna úřadovala.

„Spolehněte se.“ Richards neměl o žádnou pomoc zájem. Pleskl hřbetem ruky o tenký spis, který mu Soraya předala, a zahlaholil: „Hned se na to vrhnu.“

„Výborně,“ pochválila ho Soraya. „Tak do práce, Číslo jedna.“

„Star Trek, Nová generace, mám pravdu?“ Pokřiveně se na Sorayu usmál. „Nezklam vás, kapitáne.“ Otočil se na podpatku a vzdálil se chodbou na své pracoviště, kde ho čekalo pracné zkoumání dat.

Peter se zamračil. „To od tebe nebylo hezké.“

Pokřčila rameny. „Ušetří nám to spoustu práce a Richards se nám aspoň nebude plést do cesty. V čem je problém?“

Když za sebou Dick Richards uslyšel jejich tlumený smích, začal pomalu ztrácet dojem, že se konečně začlenil do kolektivu. Nebo si ten smích jen špatně vyložil? Jednu věc však věděl jistě: že se na něj dívají skrz prsty. Když na prezidentův pokyn přišel do organizace, ředitel Marks mu připadal celkem v pohodě – byl sice chladný, ale ochotný. Po návratu šéfky Mooreové ze zdravotní dovolené v Paříži však atmosféra zhoustla. Oba vedoucí pracovníky Treadstonu znal Richards jen z doslechu, takže se mohl opřít jenom o kancelářské klepy, šeptandu a pověsti, jež se obvykle šíří jako dým zahalující skutečné obrysy pevniny.

Prezidentovy pokyny zněly zcela jasně. Pozornost hlavy státu si Richards získal díky práci u Národní bezpečnostní agentury, během níž se mu podařilo rozluštit kód zákeřného počítačového viru Stuxnet, nejdůmyslnějšího nakažlivého programu všech dob a prvního označovaného jako kyberzbraň, nad nímž si nejlepší bezpečnostní analytici celého světa po celé měsíce marně lámali hlavu. Různé varianty viru Stuxnet vy-sávaly informace o pokročilých zbraňových systémech USA, rozmístění tajných agentů, plánech americké armády v Iráku či Afghánistánu a cílech útoků bezpilotních letadel v západním Pákistánu. Právě on také zjistil, že byly napadeny i takzvané virtuální žetony SecurID, které používají američtí tajní agenti. Odhalil bezpečnostní chybu, jež to umožnila, a opravil ji.

Počínal si jako Einstein, formulující rovnice pro výpočet rychlosti světla. Tak ho alespoň prezidentovi popsal Mike Holmes, jeho bývalý šéf v Národní bezpečnostní agentuře. Nyní Richards pracoval výhradně pro prezidenta a osobně mu podával hlášení. Jejich vztah měl zcela výjimečný charakter, takže logicky vyvolával velkou žárlivost mezi prezidentovými spolupracovníky, kteří na něj i na jeho počítačové triumfy byli doslova alergičtí. A to všechno jen proto, že mu nerozuměli,

pomyslel si Richards, když usedl do křesla a zadíval se na monitor počítače. A lidé se všech neznámých věcí už z podstaty bojí.

Teď se do toho nepřátelského tábora pevně zařadili i jeho noví dva šéfové. Škoda. Markse začínal mít celkem rád a časem by si možná oblíbil i Mooreovou, kdyby mu k tomu dali příležitost. Někdo jiný by jim takové hrubé přehlížení zazlíval, ale Richards tímto způsobem neuvažoval. Ze zkušenosti věděl, že pokud chce v Treadstonu přežít a současně uspět v prezidentových očích, musí názor obou nadřazených na svou osobu změnit.

Otevřel tenkou složku, kterou mu předala ředitelka Mooreová, a začal se do hustě popsaných stránek. Okamžitě si uvědomil, že jde jen o sbírku neověřených zjištění a útržků informací. Přesto existovala nepatrná šance, že ta změť pochybných údajů obsahuje nějaké pevné jádro, kterého by se mohl chytit. Byl si naprosto jistý, že pokud nadřazeným pomůže to klubko rozplést, začnou ho vidět v novém světle. Po ničem netoužil víc a hodlal k tomu napřít veškeré síly. Tak zněl příkaz jeho pána.

Otevřel internetový prohlížeč Iron Key. Jeho prsty se rozlétly po klávesnici a začaly hledat jehlu v kupce sena.

Rebeka hleděla ven na potemnělé vody krásné zátoky Hemviken. Seděla na nábreží u stolu v Utö Wärdshus, jediné restauraci v této části jižního cípu Švédska, pila kávu a léčila si bolavé pravé rameno. Při náhlém útoku své oběti utrpěla jen povrchové zranění. Kdokoli jiný by si vyčítal, že se mu nepodařilo atak odrazit, Rebeka však nikoli. Naučila se nechat věci volně plynout, nic si nevyčítat a vnitřně se neužírat. Žila přítomností a myslela jen na nebezpečnou budoucnost a na to, jak se k ní bez větší úhony dopracovat.

Když vstoupila do restaurace, přelétla cvičeným okem všech šestnáct stolů. Jen tři byly obsazené: u prvního seděli

dva staří pánové, jeden v kolečkovém křesle, a pomalým, rozvázným tempem hráli šachy. Dále tam byl starý námořník s drsnýma rukama v barvě vařených humřích klepet, jenž si četl místní noviny a kouřil malou dýmku. U třetího stolu seděla těhotná žena s dcerkou, kterou Rebeka odhadovala na pět nebo šest roků. Profesionálně vyhodnotila, že žádný z přítomných nepředstavuje hrozbu, a hned je zase pustila z hlavy.

Když se muž, kterého pronásledovala, vrhl do vody, Rebeka nedbala na svou bodnou ránu a téměř hodinu se brodila mořem a pátrala po něm. Musela si dávat dobrý pozor, aby ji neodnesl proud, a málem jí umrzly prsty na nohou, přes veškeré úsilí se jí ho však nepodařilo nalézt. To byla velice špatná, až děsivá zpráva. Byla si celkem jistá, že její výstřel toho chlapa jen škrábl na hlavě. Pokud ho tedy nezabila, chtěla se ujistit, že dílo nedokonala ani ledová voda. Potřebovala získat to, co ukryval v mozku, a litovala, že po něm vůbec střílela. Měla prostě skočit do vody za ním. Cítila, že by ho v moři dokázala přemoci. Jenže on místo toho zmizel a s ním zmizely také informace, které nosil v hlavě a které pro ni byly tak cenné.

Roztržitě si zamíchala další cukr do kávy a usrkla si. Teď po ní jdou vlastní lidé. Nikdo nevěděl líp než ona, jak nemilosrdný a neúnavný dokáže Mosad být, když dospěje k přesvědčení, že ho zradil vlastní agent. Vroucně si přála, aby se našel jiný způsob, jak ten problém vyřešit. Plukovník Ari Ben David by však její divoké historce určitě neuvěřil, na to ho znala až příliš dobře. A za nikým jiným jít nemůže. Jeden člověk by se tedy našel, ale vzhledem ke svému výcviku nechtěla do vlastních potíží zatahovat nikoho mimo řady Mosadu.

Uslyšela hlas servírky. Otočila se a šklubla sebou. Bodná rána, kterou utrpěla v Damašku, ještě nebyla úplně zahojená a při každém prudším pohybu se bolestivě připomínala.

„Dáte si ještě kávu?“

Číšnice se na ni usmívala. Vypadala jako Valkýra. Rebeka si ji uměla představit, jak ve zbroji vyráží do poslední bitvy Rag-

naröku, či jak na rybářské lodi vytahuje z vody ranní úlověk. Přikývla a opětovala úsměv.

Otočila se zády k zátoci. Viděla, že se blíží sněhová bouře. Fajn. Ponuré počasí přesně odpovídalo její náladě. Napila se kávy, přidala si do ní další cukr a přemítala nad svým životem počínajíc od chvíle, kdy v letadle do Damašku potkala Jaso-na Bournea. I když to bylo teprve před šesti týdny, její krycí zaměstnání letušky jí připadalo vzdálené snad sto let. Jak se její život od té doby změnil! Ona i Bourne byli na stopě teroristy Semida Abdul-Qahhara. Během střetu s ním oba utrpěli zranění. Přestože sám měl bolavé rameno, Bourne ji dopravil v ukradené helikoptěře přes jižní hranici do Libanonu a podle pokynů, které mu pošeptala, přistál v táboře izraelského Mosadu u obce Dahr El Ahmar.

Rebeka neměla ponětí, kde teď Bourne může být a jestli by s ní vůbec chtěl mluvit. To ona ho přece navedla do tábora, je-muž velel Ben David. Pokud se nemýlila, pokládal ji za viníka toho, co se stalo.

Ne, i kdyby se jí ho snad podařilo najít, nemůže se mu svěřit s podezřením, které v ní vzklíčilo během léčení v Dahr El Ahmar. Považuje ji za nepřítele. Zradila ho. Jak by po tom všem mohl uvažovat jinak?

Ona sama se dostala do podezření kvůli tomu, že Bournea přivedla do tábora. Plukovník Ben David byl velice přísný a neodpouštěl chyby, nemohl si to ani dovolit. Jeho náhlá změna chování jí však přesto velice překvapila a rozesmutnila. Nikdy to neměla v životě lehké, ale nic z minulých zkušeností jí nemohlo připravit na to, jak rychle a jednoznačně ji odsoudil. Počínal si spíš jako zhrzený milenec než jako její velící důstoj-ník. Teprve později, když odjela a rozhodla se jednat na zákla-dě informací, jež náhodou zaslechla při léčení, jí došla pravá povaha Ben Davidových pohnutek. Při pohledu zpět si uvě-domila, že pro něj nikdy nebyla jen obyčejnou agentkou. Teď už s tím samozřejmě nemohla nic dělat, i kdyby snad chtěla.

Bouře se přihnala a vrhla na okna první hrsti sněhu silou, která ji vylekala. Sklo se chvělo a skřípělo ve větru. Tehdy se otočila a uviděla toho muže. Byl útlý jako čepel nože a seděl u stolu poblíž dveří. Věděla, že je vše ztraceno.

„Jeden člověk. Jediný člověk.“ Christien se podíval na Bournea. „Jmenuje se Nicodemo, ale je znám spíš jako Džin, který ozařuje cestu.“

„Co to znamená?“

„Že je to předsunutá hlídka, jakýsi předvoj.“

„Jinými slovy připravuje půdu.“

Christien přikývl.

Bourne vyhlédl z okna. Bylo dopoledne. Ze severu se dál jako vlny na mořské pobřeží valily mraky. Tu a tam s sebou porvyv větru přinášely snůh. Bezejmenný muž, kterému Bourne začal říkat Alef, upadl do hlubokého spánku. Bourne s Christienem se rozhodli přerušit výslech, i když se jim to nelíbilo.

„Povězte mi o tom Nicodemovi víc,“ požádal Bourne. „Proč z něj máte s Donem Fernandem takové obavy?“

Restaurace zaujímala nejvyšší podlaží ultramoderní budovy z chromu a zeleného skla na Kommendörsgatanu v luxusní stockholmské části Östenalm, nedaleko Christienova bydliště.

Christien pokrčil rameny. „Povím vám všechno, co vím, ale bohužel toho moc není. Jeho původ je nejasný. Někteří ho prohlašují za Portugalce, jiní zase tvrdí, že pochází z Bolívie a další přísahají, že je to Čech. Ale ať je to jakkoliv, zjevil se do slova jako blesk z čistého nebe. Asi před deseti lety zřejmě vystupoval jako investiční prostředník ve službách Core Energy. Během té doby se firma rozrostla do obřích rozměrů a dneska je z ní nadnárodní moloch, který nakupuje a prodává veškeré druhy energie. Nikdo neví, jestli je do toho Nicodemo pořád zapojený. Naopak generální ředitel Core Energy Tom Brick je jako otevřená kniha. Narodil se v Londýně a vystudoval tam ekonomii. Nenechte se zmást, že nemá tituly, je to zatraceně chytrá hlava.“

„Vraťme se k Nicodemovi.“

„To je právě ten problém. Zdá se, že Nicodemo je s Core Energy nerozlučně spjatý.“

„Nicodemo je terorista,“ řekl Bourne. „A Core Energy je legální společnost, lídr na rostoucích energetických trzích.“

„To je právě věc, která nás s Donem Fernandem znepokojuje nejvíc a už několik měsíců se jí snažíme přijít na kloub. Dospěli jsme k názoru, že Core Energy se blíží k uzavření obchodu, který úplně změní pravidla hry. Díky němu získá na nových energetických trzích takovou výhodu, že jí to přinese desetinásobný zisk.“

Bourne pokrčil rameny. „Byznys je byznys, Christiene.“

„Ale ne, když za sebou zanechává smrt a zkázu.“

„Což je, předpokládám, Nicodemův part.“

Christien přikývl. „Ano, alespoň si to myslíme.“

„Víte jistě, že ten chlap doopravdy existuje?“

„Jak to myslíte?“

„Slyšel jste někdy o Domenicovi Scarfovi?“

Christien zavrtěl hlavou.

„Byl to nechvalně známý boss filadelfské mafie ve čtyřicátých a padesátých letech dvacátého století. Za zády mu říkali ‚Malý Nicky‘, protože neměřil ani metr sedmdesát, ale jeho plné jméno znělo Nicodemo Domenico Scarfo.“

„Cože?“

Bourne odložil jídelníček. „Na podobné věci jsem už několikrát v životě narazil. Vytvoří se nějaké jméno a opřede se legendou, kterou nejdříve živí mýtus, pak zvěsti a šeptanda, někdy dokonce i vraždy spáchané bandou lidí pracujících pro ty, kteří to jméno přivedli na svět.“

Christien vzal z košíku uprostřed stolu teplý rohlík a začal si jej mazat máslem. „Pokud mám správné informace, váš původ je podobný.“

„Ano, identita Jasona Bournea skutečně vznikla tímhle způsobem.“ Bourne si usrkl šťávy z čerstvých pomerančů.

Christien nabral na lžičku trochu brusinkového džemu. „A teď *jste* Jason Bourne.“

Bourne přikývl. „Je to tak. Identita je mocný obraz, který si často žije vlastním životem a přináší nechtěné následky. Ale kdybych neztratil paměť...“

Christien zamyšleně pokýval hlavou. „A jsme zpátky u Alefa. Rozumím vám.“ Zakousl se do rohlíku a vzhlédl k číšníkovi, jenž přistoupil k jejich stolu. Povytáhl obočí a Bourne si objednal míchaná vejčička s uzeným lososem, toast a další kávu. „Já si dám totéž,“ přidal se Christien.

Když číšník odešel, Bourne se zeptal: „Vzali jste s Donem Fernandem v úvahu i možnost, že si Nicodema vymyslel Tom Brick, aby mohl beztrestně obcházet zákony?“

„Nicodemo existuje, věřte mi,“ odpověděl Christien.

Bourne zvedl zrak. „Vy jste ho snad viděl?“

„Já ne, ale Don Fernando ano. Alespoň si to myslí.“ Mluvil o Donu Fernandu Hererrovi, svém někdejší obchodním partnerovi – průmyslníku, bankéři a příteli, s nímž Bourne také přišel do styku.

„I kdyby to snad byla pravda, jistě je pouze to, že se potkal s někým, kdo se za Nicodema prohlašoval. To ještě neznamená, že Nicodemo skutečně existuje.“

„Měl bych k vám chodit na hodiny cynismu.“

„Pro někoho cynismus, pro jiného obezřetnost,“ odvětil Bourne. „Když je řeč o Donu Fernandovi, kde vlastně je? Nebylo by od věci promluvit si s ním.“

„Je mimo.“

„To mi nestačí, zkuste něco lepšího,“ odsekl Bourne.

Tehdy dorazil číšník s tácem. Oba mlčky vyčkali, až zase odejde, a pustili se do jídla.

„Mám-li být upřímný,“ začal Christien, „požádal mě, abych o místě jeho pobytu nikomu neříkal.“

Bourne odložil vidličku a opřel se. „Musíte se rozhodnout. Stojíte s Donem Fernandem o moji pomoc, nebo ne?“

„Tak či onak, budete se muset vypořádat s touto rostoucí hrozbou, Společnost Core Energy nás lstí přiměla kapitálově vstoupit do dolu na vzácné zeminy Indigo Ridge v Kalifornii. Pokud bychom to neudělali, koupila by ho od Ameriky. To jsme nemohli připustit. Ale Core Energy vyvíjí aktivitu po celém světě. Skupuje doly na vzácné zeminy, uran, zlato, stříbro, měď, ale i na běžné kovy v Kanadě, Africe i Austrálii. V příštích desetiletích hodnota těchto zdrojů prudce poroste, jelikož jednotlivé země budou muset postupně vyřazovat z provozu stroje na naftu, uhlí, a dokonce i na zemní plyn. Ropa ve světě dochází. Dál tu máme uhlí, pokud ho jako energetický zdroj úplně neopustíme, všichni se udusíme karcinogenními zplodinami, které dnes zamořují velká města v Číně, Indii i Thajsku. Solární panely nemají dostatečný výkon, a pokud jde o ty slavné větrné turbíny, k výrobě jediné je zapotřebí téměř dvou set kilogramů vzácných zemin. Navíc větrník do auta nebo letadla jaksi nezabudujete. Hybridní automobily jsou také závislé na součástkách vyrobených ze vzácných zemin, a odkud podle vás berou elektřinu elektromobily?“

Christien zavrtěl hlavou. „Nicodemo nahlédl do budoucnosti a tou je energie.“

„Ale firmu Core Energy přece řídí Tom Brick.“

„Jistě. Brick je oficiální tvář společnosti. Ale je celkem dobře možné, že dostává rozkazy od Nicodema. To chce právě Don Fernando zjistit. Jestli je to pravda, Nicodemo se může volně pohybovat za hranou zákona. Don Fernando ho pokládá za prvního příslušníka nové generace teroristů. Může uzavírat kšefty ve stínech a šedých zónách, kam Brick a Core Energy sami nesmějí. Nástroje jsou různé: nepokryté podplácení, vydírání nebo jiné metody nátlaku. Nežene ho kupředu náboženství ani ideologie. Ovládněte trh hlavních palivových zdrojů příštího století a celý svět vám bude ležet u nohou. Jednou ranou zadusíte volný obchod a ohrozíte hospodářství i bezpečnost celých zemí. V dnešní době nikdo nemůže